

(המשך מעמוד 53)

הנערים שבמשאית, וקבלה בפני על חר סרי-התינוך שלהם. גם את לא תדברי עם כל נער חילוני שישרוק לך ברחוב. הסי- ביר לי הסטודנטית.

מסע

רגלי

החזק הקירמי של המשאית יצא בחור צעיר, נמוך ומוקן. הוא היה לבוש במדי צה"ל ונראה כחייל לכל דבר. הוא נשמע היסטרי קצת כאשר ניסה להשי- תט על חברת הנערים העליונה ולהתדרך אותם.

חבר'ה, המטרה היא להגיע אל העיר ימית. יתכן שניאלץ לעצור כמה פעמים בדרך לשם תידרוך. עליכם להיות שקטים ומוכנים לנטוש את המשאית ולצמוד ברי- גל. הכל תלוי בכם! הודיע המפקד הצ- עיר בחשיבות רבה.

יצאנו לדרך. התחנה הראשונה היתה במושב עין-צורים. ליד לול תרנגולים גדול. החייל המדומה ירד לקבל הוראות וידיעות על מיקום המחסומים.

איפה הימים הטובים, כשאפשר היה לקפוץ כמה, עלי מריחואנה ולחפוס, ראש, שאל הצעיר

משם המשכנו לאור-עציון. שוב פנה הגנרל הצעיר אל אחד הבתים. כדי להת- ייעץ על המשך הדרך. משחזר הבחין בי. ללא ספק איני דומה לערייה-שיבה ואף לא לבנות דתיות. הוא החליט לחקור אותי מחוץ למשאית. בקול צפצפני דרש החייל המדומה לדעת מי אני. אמרתי לו שאם יש לו ספקות, אני מוכנה לרדת מן המשאית. זה שכנע אותו שאני "כשרה", כדבריו.

מאור-עציון הגענו לכפר מיומן. זו כבר אה התחנה הקבועה. השעה היתה כבר אחת אחר חצות. התכבדנו בקפה, וגודע לנו על המסע הרגלי הצפוי לנו. את הציווד האישי אפשר להשאיר במשאית, מאחר שההליכה בשעת הלילה המאוחרת תהיה ארוכה וקשה.

אורות המחסומים נראו מרחוק. המשאית נעצרה בשדה חרוש ואנחנו ירדנו ממנה. מפקד גוסף התלווה אלינו והסביר שבכל פעם שירים את ידו וילחש לרדת עלינו להשתטח מיד וללא היסוס. על הבנות ללכת ראשונות.

הלילה היה חשוך והגשם ירד בהפוגות. צעדנו בתוך שדות חיטה. כל כמה מטרים נאלצנו להשתטח על האדמה הרטובה. הלכנו לאורך המחסומים במשך שעותיים. עד תלמי-יוסף, אם מישוהו אינו יכול להמשיך בצעידה, עליו להמתין בשטח כשעה ורק אחר-כך לגשת אל המחסו- מים.

בכניסה למושב המתינו לנו כמה מכר- ניות מיסחריות. שהסיעו אותנו לימית. הגענו לעיר בשעה 4.00 לפנות בוקר. פניתי אל ה"מעוז".

חוט ארוך היה קשור אל התריס שבי קומה השנייה. משנמשך החבל, הוא הרים את התריס ברעש גדול, שהיה אמור להי- עיר את הישנים בקומה השנייה. משכתי, אך ללא הועיל; כמה קריאות העירו את מיכה. הוא כמעט העיר את כל האחרים, כי חשב שהרגע המיוחל הגיע, וסוף-סוף מפנים את ימית.

כל אחד

יכול לבגוד!

מחרת בבוקר כבר המתינו לי החבר'ה של צחי. צחי לבוש בחולי- צה גדולה מכפי מידחו. כובע צבעוני לראשו ולעיניו משקפיים שמם גדולים. הוא נעול בנעלי בית.

בקול צרוד מעט, המזכיר את קול אמו, הוא אומר: "שלוה, אני צחי" אחרי-כך הוא מלקט באוזני את עקרונות התנועה לעצירת הנסיגה, שמעתי כבר איך-ספור פעמים בכלייה-תיקשורת. בשעת ערב מאוחרת לקח אותי צחי אל

האנדרטה לזכר חללי אוגדת הפלדה, ושם סיפר לי שבשעות-הבוקר המוקדמות הוא שלח את אחד הנערים לחפש בכלי, ומצא פינקס-טלפון אישי. לכן הוא חושד בי שאני מרגלת.

החדש לא מנע ממנו להציע לי להצי- טרף אל הסטודנטים, שעלו במוצאי-שבת אל האנדרטה.

האנדרטה הגבוהה, הבנויה כגליל, הפי- כה מבער. 15 סטודנטים עלו עד למרומיה, ניתקו את המדרגות והציבו מחסומים מתלי- ושערי-ברזל שרותכו היטב. העליה והירי- דה כרוכים בסיכון רב.

באנדרטה, למעלה, יש מיצרכי-מוזון רבים. מיטבחון מאולתר שבו כירים, מיר- רונים, שקי-שינה ואפילו שירותים כיי- מיים.

גג האנדרטה כוסה ביריעת בד גדולה, כדי להגן על יושביה מפני הקור והגשם, ואולי אף מפני הצבא. הסטודנטים חר-

נע, כי גם בין הסטודנטים הושתל איש שרותי הביטחון ויתכן שזהו הטוב שבי- חבריו. כל אחד יכול לבגוד! זו יכולה

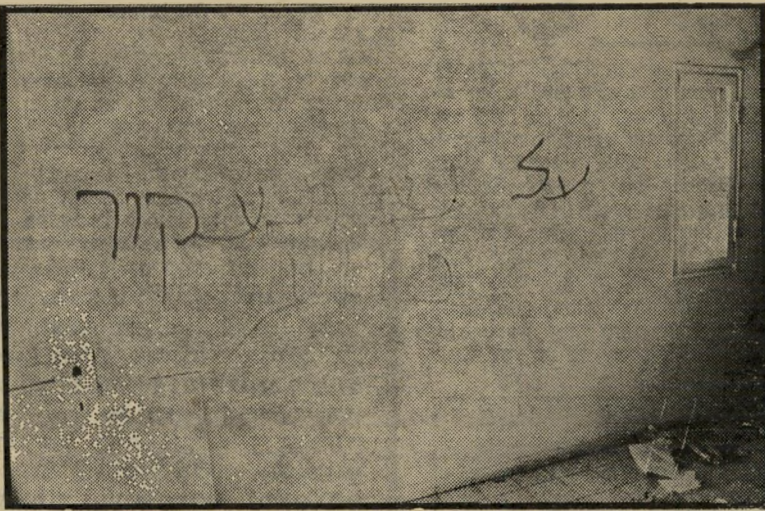
כל חייל שיעלה הנה יגיע אל המחסום יקבל הלם. לא יורידו אותנו, אמרו הסטודנטים

אפילו להיות אמי! הוא אומר, "ומה או? האוכל החליפה?" חברו של צחי בשילטון הוא אבנר ארי-

שלט הפיך

בכניסה לעיר ימית. כבר מסכת השומר בשער מבחינים באי-הסדר השורר בעיר. ליד השלט מחתינים בכל שעות- היום צעירים המבקשים טרמפ הביתה. הליכודן וערמות האשפה נראים בכל מקום.

על נא

תעקור נטוע, אומרת הכתובת על הקיר, באחת הדירות שאליהן פלשו מתנגדי הנסיגה. הליכודן והאשפה, הנראים בפנינת התצלום, אינם מטרידים את הפולשים, כך נראות כל הדירות שאליהן פלשו עוצרי הנסיגה. מסיני.

ששים שיביאו ציגורות מים, וישטפו בהם את פנים האנדרטה, וכך יאלצו אותם לרדת. צחי הוא השליט המוחלט והפוסק האחר-

ותנדד שנת המלך בגין, יבקש כי יביאו לו נערה מימית או מטצמונה, אמרה הנערה הדתית

רון בכל עניין, ועל פיו ישק דבר. הוא זהיר מאוד ונזהר אף מפני חבריו הקרובים בים ביתר. החשש העיקרי הוא מפני השב"כ. הוא טוען שבריושוב שהוא משוכי

נשא ובקול עבה. לא אחת היא נכנסת לעימות עם צחי. לדבריו, היא נטלה לידיה סמכויות-יתר. באחד הערבים פרצה ביני- הם מריבה. חילופי הדברים היו קשים. הצעירה, המקורבת לגאולה כהן מאז הקי- מת תנועת התחייה, נפגעה מדברי צחי וכמעט גרמה לפילוג המחנה. הסטודנ- טים של צחי קיוו יותר מכל האחרים לפי- נוי מהיר. הם היו בתחילת הסימסטר באור- ניברסיטה, ובצער רב חשבו על הימים החולפים ועל החומר הרב שיהיה עליהם להשלים לקראת הבחינות שבסוף השנה. "צחי בני", הוא הכינוי שדבק בצחי מאז נאמו של בגין בכנסת בדיון על האי-אמון של המערך. "בגין הוא קטנוני", אומר צחי, "הרי הוא יודע את שמי, הוא היה בבר-מיצווה שלי. דרכו לענות דבר- רים, והוא מרשה לעצמו לענות גם את שמי".

בעיה נוספת נוצרה עם אריק שרון. הנגבי יודע לספר שאת סדרי-הפסח היה נוהג לחגוג בביתו של "הדיקטטור", כדבר- ריו.

באחד הימים, כאשר נותק זרם החשמל בעיר ולא היו מים חמים לרחצה, נסעתי לרפיח הסמוכה. שם חיפשנו מספרה.

בגין הוא קטנוני. הוא היה בבר-מיצווה שלי, ויודע את שמי, אמר הנגבי

המספרה היתה חדר קטן ואפולולי. חמש נשים לבושות שחורים ורעלותיהן על פני- הן, טיפלו בי. באנגלית ובמעט ערבית ניסיתי להבהיר להם שכל מבוקשי הוא לרחוץ את ראשי.

אחת הביאה דלי מים חמים והשניה הביאה דלי מים קרים. מעל כיור גדול ושחור ובעזרת קומקום, שטפה צעירה שחורת-עיניים את שערותי.

הנשים שבמספרה היו חביבות מאוד. לא עבר זמן רב והן הביאו לי מגשים עמוסי-אוכל, בשר, ירקות מבושלים, חר- מס, פיתות, ושמניות. בינתיים הן ייבשו את שערותיי במכונה עתיקה, שהרעשה מאוד. אחר-כך הן רצו לתלתל את שעי- רותי במלקחיים שהוממו על גבי גחלים.

לתפוס

ראש

מלכד אנשי "חסמבה" של אנשי התי- נועה לעצירת הנסיגה, עדיין יש בימית כמה מהתושבים הוותיקים.

אחד מהם אמר לי, שהוא בוכה בכל יום על היום שיאלץ לעזוב, אך אם הדתיים ישארו בעיר, אין לו לאן לחזור גם אם יתאפשר הדבר. באחד הבקרים הוא לקח אותי לטיול בתוך העיר, כדי שאבין על מה הוא מדבר. בין שיחים גבוהים ופרחים אדומים צמחו כמה שיחי מריחואנה מיותר- מים. "איפה הימים הטובים של העיר", קונן הצעיר, "כשהיה ניתן לבוא הנה, לקטוף כמה עלים ולתפוס ראש על הדיור- גות".

חזרתי אל הסטודנטים. ערב הפסח קרב, והם מצאו דבר חדש לעסוק בו: הקמת סוכה גדולה שבה יקימו את הסדר. צחי הנגבי היה שם, עושה פוזות מול מצלמות העיתונות. כאשר הוא מצטלם הוא מסיר את משקפיו ואת הכובע שלו.

"עצרנו את הנסיגה ללא ספק", אומר צחי מיד כשהסתלקו העיתונאים. "האנדר- טה עוצרת את הנסיגה. היום אנו חוזקים מאוד, האווירה טובה יותר, אנחנו מגוב- שים, אוכל מקבלים מהשיבה הסמוכה ואנחנו נשארים כאן עד שהנסיגה תיעצר לחלוטין, אין דרך להוריד אותנו מכאן". הסטודנטים על האנדרטה בטוחים בעצמם: המדרגות הוסרו, הכניסה רותכה, מי שיגי- סה להוריד אותנו יסכן את נפשו. על חייל שיעלה הנה ויגיע אל המחסום הש- רמנו יקבל הלם. אנחנו כאן עד הרגע האחרון וכמוכן שלא יהיה כזה.

שם השארתי אותם. בברומי האנדרטה תלויים בין שמיים וארץ, מפנינים עד הסוף המר, וחולמים על הרגע שיכניס אותם להיסטוריה.

צחי

בני

אם הבית היא אווה שחר, סטור- דנטית מאוניברסיטת ירושלים וסג- נית יור' הסתדרות הסטודנטים הארצית. אווה היא שחרחרת בעלת שיער קצר, מדברת באישיות כיודעת דבר, בטון מת-